

Následuje překlad Zemmourova projevu z videa, ve kterém ohlásil své rozhodnutí kandidovat ve francouzských prezidentských volbách v dubnu příštího roku. Video lze shlédnout jen přímo na YouTube. Přepis je přeložen přes anglickou verzi, případné korekce frankofonních mluvčích v komentářích uvítáme.

https://www.youtube.com/watch?v=k8IGBDK1BH8&ab_channel=%C3%89ricZemmour

Drazí spoluobčané – dlouhá léta už vás provází stejný pocit, který vás tísní a zahanbuje: pronikavý a cizí pocit vydědění a uzurpace. Kráčíte po ulicích svých měst a nepoznáváte je.

Když vzhlédnete k obrazovce a jazyk mluvčích vám připadne podivný, málem cizí. Vidíte reklamu, seriály, fotbalová utkání, filmy, živá představení, písničky nebo učebnice vašich dětí.

Kdykoliv jedete podzemkou nebo vlakem. Procházíte nádražím nebo letištní halou. Čekáte na své syny a dcery před školami. Doprovázíte své rodiče na pohotovost.

Když čekáte ve frontě na poště nebo úřadu práce. Na policejní stanici či u soudu. A zmocňuje se vás stále silnější pocit, že tohle už není ona země, kterou jste znávali.

Máte před sebou obraz země vašeho dětství. Země, o které vyprávěli vaši rodiče. Země z filmů a knížek. Zemi Jany z Arku a Ludvíka XIV. Zemi Bonaparta a generála de Gaulleho.

Země rytířů a dam, Victora Huga a Chateaubrianda. Země Pascala a Descartese. Země La Fontainových bajek, Molierových hrdinů a Racinových veršů.

Země pařížského chrámu Notre Dame i vesnických kostelíků. Země Gavrocheho a Cosetty. Země barikád a Versailles. Země Pasteura a Lavoisiera. Země Voltaira a Rousseaua, Clemenceaua a vojáků roku 1914, de Gaulla a Jeana Moulina. Země Gabina a Delona, Brigitte Bardotové, Belmonda, Johnnyho, d'Aznavaura, Brassense a Barbary, filmů Sauteta a Verneuila.

Této země, zároveň lehkovážné i velkolepé. Této země, umělecké i vědecká. Této skutečně inteligentní a jedinečné země. Země Concordu a jaderné energie. Země, která dala světu kinematografii i automobil.

Této země – kterou všude hledáte a nenacházíte. Ne, vaše děti teskní po domově, aniž by tuto vám tolik drahou zemi poznaly. A ona mizí.

Nikam jste neodešli, a přesto máte pocit, že už nejste doma. Neopustili jste svou zemi. Vaše země opustila vás. Ve své vlastní zemi cítíte cizince. Stali jste se vnitřními vyhnanci.

Dlouho jste věřili, že jste jediní, kdo to vidí, slyší, myslí si to – a pochybuje. Báli jste se to ale říct nahlas. Styděli jste se za své pocity. Dlouho jste se neodvažovali říct, co vidíte, a především jste se neodvažovali vidět, co vidíte.

Až jste to jednou řekli své ženě. Svému manželovi. Svým dětem. Svému otci. Své matce. Svým přátelům. Svým spolupracovníkům. Sousedům. A pak i cizím lidem. A pochopili jste, že tento pocit vydědění cítí všichni.

Francie přestává být Francií a všichni to vidí.

Samozřejmě vám dávali a dávají na odiv pohrdání: mocní, elity, konformisté, novináři, politici, profesori, sociologové, šéfové odborů, náboženské autority.

Tvrdili vám, že je to všechno klam, že se úplně mýlíte. Ale vy jste časem pochopili, že to oni jsou ten klam, oni se úplně mýlí, oni vám ukřivdili.

Zánik naší civilizace není tím jediným, co nás trápí, ale všechno ostatní převyšuje. Imigrace není příčinou každého jednoho z našich problémů, ačkoli všechny zhoršuje.

Posun naší země i lidu do Třetího světa nás ochuzuje a rozkládá zevnitř.

Proto máte často problém vyjít s penězi.

Proto musíme Francii znovu vrátit průmysl. Proto musíme vyrovnat obchodní bilanci.

Proto musíme snížit náš rostoucí dluh, vrátit do Francie naše podniky, které ji opustily, dát práci našim nezaměstnaným.

Proto musíme chránit naše technologické divy a přestat je prodávat cizincům.

Proto musíme umožnit našim malým podnikům, aby žily, rozvíjely se a předávaly se z generace na generaci.

Proto musíme chránit naše architektonické, kulturní a přírodní dědictví. Proto musíme obnovit naše republikánské školství, jeho znamenitost i víru v zásluhovost, a přestat vydávat naše děti napospas experimentům rovnostářů, pedagogů a doktorů Divnolásků genderové teorie a islámského levičáctví.

Proto si musíme vzít zpět svou suverenitu, kterou jsme přenechali evropským technokratům a soudcům, kteří upírají francouzskému lidu možnost řídit svůj osud ve jménu představy: Evropy, která nikdy nebude národem.

Ano, musíme vrátit moc lidu, vzít si ji zpět od menšiny, která většinu bez ustání tyranizuje, a od soudců, kteří si svými rozhodnutími osobují nahradit vládu lidu, pro lid a lidem.

Celá desetiletí nás zvolení představitelé pravice i levice vedli po této strašlivé cestě úpadku a dekadence. Pravice a levice lhaly a zatajovaly závažnost našeho odcházení. Skrývali před vámi realitu naší výměny.

Znáte mě už spoustu let. Víte, co říkám, na co ukazuji a co hlásám. Dlouho jsem se spokojoval s rolí novináře, spisovatele, Kassandry, whistleblowera. Tehdy jsem ještě věřil, že mnou rozžehnutý plamen převezme nějaký politik.

Říkal jsem si, ať se každý drží své práce, každému jeho role, každému jeho boj. O tuto iluzi jsem ovšem přišel. Stejně jako vy jsem ztratil důvěru a stejně jako vy jsem se rozhodl vzít náš osud do svých rukou.

Viděl jsem, že žádný politik nemá odvahu zachránit naši zemi před tragickým osudem, který ji hrozí. Viděl jsem, že všichni ti údajní profesionálové jsou především bezmocní.

Uvědomil jsem si, že prezident Macron, který se prezentoval jako outsider, ve skutečnosti je pouhou syntézou svých dvou předchůdců, nebo snad ještě čímsi horším. Že se všechny strany spokojují s dílčími reformami, zatímco čas rychle ubíhá.

Na reformu Francie už není čas – ale na její záchranu ještě ano. Proto jsem se rozhodl kandidovat na prezidenta.

Rozhodl jsem se požádat vás o hlasy, abych se stal vaším prezidentem republiky, aby naše děti a vnuci nepoznali barbarství. Aby naše dcery nebyly zahalovány a naši synové nebyli nuceni se podvolit.

Abychom jim mohli odkázat Francii, kterou jsme znali a kterou jsme zase sami dostali od našich předků. Abychom si mohli uchovat náš způsob života, tradice, jazyk, naše debaty o historii či módě, náš vkus v literatuře i kuchyni.

Aby Francouzi zůstali Francouzi, hrdí na svou minulost a sebevědomí do budoucna. Aby se Francouzi opět cítili jako doma. Aby si nově příchozí osvojili jejich kulturu, přizpůsobili se jejich historii a přetvořili se ve Francouze – nikoliv v cizince v neznámé zemi.

My Francouzi, jsme velký národ. Velký národ. Naše slavná minulost se hlásí o naši budoucnost. Naši vojáci dobyli Evropu a svět.

Naši spisovatelé a umělci se těší všeobecnému obdivu. Naše vědecké objevy a průmyslová výroba se zapsaly do dějin. Působ našeho *art de vivre* vzbuzuje touhu a radost u všech, kdo ho okusí.

Poznali jsme velká vítězství a překonali kruté porážky. Po tisíce let patříme k mocnostem, které psaly a píší historii.

Jsme hodni svých předků. Nenecháme se ovládnout, udělat ze sebe vazaly, dobýt ani kolonizovat. Nenecháme se nahradit.

Před námi povstává chladné a odhodlané monstrum, které se nás snaží zneuctít. Budou o vás říkat, že jste rasisté. Budou tvrdit, že vás pohání opovržením hodné vášně, zatímco ve

skutečnosti je to vášeň ze všech nejkrásnější: vášeň pro Francii.

Budou o mně říkat to nejhorší. Ale já budu navzdory posměškům pokračovat. Je mi jedno, jestli na mě budou plivat. Nikdy neskloním hlavu. Máme totiž úkol, který musíme splnit.

Francouzi byli příliš dlouho zastrášováni, paralyzováni, indoktrinováni, obviňováni – ale nyní pozvedneme hlavy, strhneme jim masky, vyčistíme vzduch od závoje lží a nenecháme tyto zlé křivopřísežníky v klidu spočinout.

My se postaráme, aby Francie přetrvala. My hodláme pokračovat v krásném a ušlechtilém francouzském dobrodružství. My předáme plamen dalším generacím. Přidejte se ke mně a pozvedněte hlavy. Vždyť my, Francouzi, jsme vždy vítězili nad všemi těžkostmi.

Ať žije republika a především ať žije Francie!